

VOORWOORD

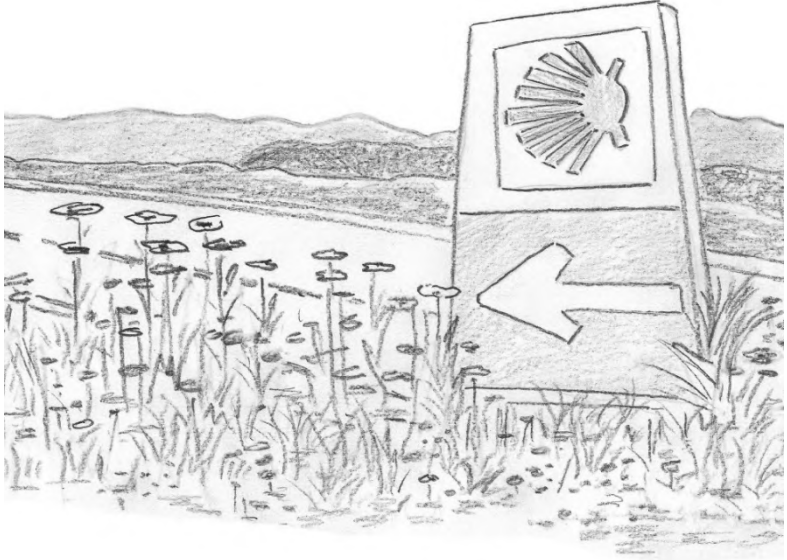
Dit boek is bedoeld om op een gemakkelijke manier het twijfelende, spirituele ontwaken aan te vatten. Duizenden boeken zijn hierover op de markt. Het een al moeilijker dan het ander, of te zweverig. In feite is het ook onmogelijk om alles in één boek te schrijven. De mens, het leven, de kosmos is té complex. De meeste boeken, seminaries, spreekavonden zijn vaak moeizaam toegankelijk, want als de schrijver, spreker eenmaal op drift is, is deze nog nauwelijks te stoppen en wordt de stof in vaak te zware verwoordingen uitgedrukt. Daarom schreef ik een samenvatting van belangrijke inzichten in mijn eigen leven waarvan ik zeker weet dat anderen er baat bij zullen hebben. Boeken, seminaries, interviews en toespraken, lezingen van Boeddhisten, Hindoes, spirituele leiders en leraars, godgeleerden, sjamanen en profeten, spirituele waarheden van over de hele wereld; vanaf het moment dat ze resoneerden met mezelf, heb ik ze gelezen, beluisterd, onthouden, samengevat, genoteerd in de gemakkelijkste te begrijpen uitvoering om een helpende hand te reiken aan de zoekende ziel.

INLEIDING

Leandro is op pelgrimstocht en ontdekt gaandeweg de kosmos in zichzelf. In eenvoudige taal worden moeilijke onderwerpen klaar bekeken. Wie is deze Leandro? Hoe ziet hij het leven? Hij stelt zich vragen en probeert al stappend antwoorden te vinden. Als hij rond zich keek in de velden, was hij gelukkig? Ja, maar... de boeren spuiten overal vergif. Als hij rond zich keek in zijn straat, was hij gelukkig? Ja, maar... er ligt zoveel vuilnis in de berm. Zag hij 's avonds het nieuws op televisie, was hij tevreden? Ja, maar... die virussen, dat klimaat. Als hij 's nachts wakker werd en hij keek naar buiten, was hij blij? Ja, maar hij had spijt dat hij de Melkweg niet klaar meer kon zien zoals vroeger met die verdomde lichtvervuiling. Wat was er mis met hem? Waarom kon hij niet voluit blij zijn? Waarom kon hij niet stoppen met zoeken? Wat ontbrak er? Waarom hielpen de honderden tot nu gelezen boeken zo weinig? Waarom had hij frustraties over het leven en zijn buurlijkbaar niet? Hij was nu een rijpe veertiger en wist zagezegd 'alles' van het leven. Maar wat was er mis? Wat wist hij nog niet om gelukkig te kunnen zijn? Hij keek naar de wereld en verstond hem niet. Hij zocht maar vond het niet: was hij dan alleen op deze wereld met die stomme gewaarwordingen? Moest hij alle situaties zomaar aannemen of omarmen? Moest hij vechten of moest hij laten begaan? Moest hij beter leren begrijpen, aanvaarden? Was iedereen die 'ouderwets' dacht over hemel en aarde dan fout? Waren alle rijken in de wereld dan fout? Waren alle bosontginners fout? Waren alle regeringen fout? Zongen John Lennon en Bob Dylan de waarheid: 'Make love, not war',

en/of 'make peace, not war.' Had misschien iedereen gelijk? Waar stond de uiteindelijke waarheid geschreven of hoe kon je weten of die waarheid, waarheid was? Wie kon je vertrouwen? Wie was niet hypocriet? Wie wist het? Waren het omhooggevallen nepprofeten? Waren de verschillende religies uitgevonden om te helpen, waarom brachten ze dan zoveel verwarring? Waarom dachten alle religies dat ze het bij het rechte eind hadden? Waarom vochten ze millennia tegen elkaar om hun groot gelijk? Was dat om die god te doen of was het dan toch om de macht? Wie was die god in feite? Zou die dat zo wel bedoeld hebben? Zouden hemel en aarde zijn zoals ze ons altijd voorgehouden hebben of is er meer in het spel?

Leandro observeerde en luisterde aandachtig naar de hem omringende wereld. Waarom leek het of zijn te bewandelen weg altijd moeilijker en moeilijker werd? Zagen zijn ogen de echte wereld of droomde hij dit? 'Ik denk, dus ik besta', zei filosoof Descartes, maar hoever kan een brein veinzen? Als tijd niet bestaat, is er alleen het nu. Is het leven van toekomst en verleden dan een illusie? Is hetgeen we denken te zien ook een farce? Waar leidt ons dat naartoe?

HET BEGRIPPEN VAN MOEDER AARDE

‘Installeer je daar maar ergens’, wees de oude boer, ‘als je honger hebt, kom dan maar binnen langs achter.’ Hij kreeg een gemaaid grasveldje tegen een bosrand aangeboden voor de nacht. Leandro begon onmiddellijk met de opbouw van zijn tentje. De koeien stonden tegen de draad en loeiden alsof ze dringend gemolken moesten worden. Hij dacht direct aan ‘s morgens, hopelijk loeiden ze zo niet om vijf uur en was dit een boer die ‘s morgens graag sliep. Hij zette zich voor zijn tentje en prepareerde een tas koffie op zijn mini-gasvuurtje. Droog brood en een schijf harde kaas proefden als een riant avondmaal. De merel floot hoog in een den. De zon maakte weldra plaats voor de rijzende maan.

Het moment was zo vredig, perfect als kon zijn. Was hij gelukkig nu? Ja, een beetje wel. Alhoewel de harde wereld enkele kilometers verder zijn gangetje ging, hier langs het bos was het alleen maar vrede. De natuur in volle pracht. God had dat mooi voor mekaar. Of was het de evolutietheorie? Hoe dan ook, het plaatje mocht er zijn. Ooit was er de oerknal. Het universum kwam in beweging. Akkoord, maar wat was er dan vóór die oerknal? Waarschijnlijk, heel zeker, was zijn brein te beperkt om die wetenschap te kunnen begrijpen. Einstein had er zelfs moeite mee gehad. De Belgische priester, George Lemaître, had een ander zicht op deze theorie, misschien wel vollediger. Zo ver terug hoefde Leandro het heelal niet uit te spitten. Dat speelde niet mee in zijn zoektocht naar universele waarheden. Indien hij in dit leven een klare kijk kon krijgen op sommige vragen, zou dat al fantastisch zijn! Het zou zijn levenskwaliteit zoveel keer verbeteren. Een klare kijk op het

heelal, de aarde en haar schepsels. God, de goden, de mensen, de dieren, de lucht, het vuur, het water. Wat een geheimen zaten er nog verscholen in deze materie! De wetenschap en religie raakten er niet uit. Het kleinste deeltje. Een zwart gat. Wat is tijd? Bestaat die wel? Kwantumfysica. Oneindigheid. Energie. Onze aarde, het heelal, het dreef menig wetenschapper tot wanhoop. Ze moesten ook altijd alles kunnen bewijzen hé. Anders zou het leven te gemakkelijk geweest zijn. Adam en Eva kregen rode wangen van Darwin/Wallace. De pausen en concilies zwegen tot ze zweetten. Vierhonderd jaar geleden dachten ze immers nog dat de aarde plat was. Vele vooruitstrevende denkers kwamen zo op de brandstapel door toedoen van onwetende, niet-begrijpende geestelijken.

De ochtend begon heel vroeg. Half slapend hoorde hij de tractor starten en onmiddellijk begonnen de koeien te loeien. Moest dat nu zo vroeg! Hij moest plots aan zijn pa denken: hoe zou het zijn met hem? Hij was pas onlangs overleden. Zou hij kunnen meekijken van hierboven? Zou zijn pa in zijn hoofd kunnen kijken en zijn gedachten nu kunnen lezen? Hij kleepte zich snel aan en haastte zich naar het bosje. Alle vogels floten in bruisend enthousiasme om zo volledig mogelijk mee te doen met het leven. Vinken, spechten, gaaien, ze maakten van hun oren in bijna oorverdovend gehamer, gefluit en gekras. Leandro moest glimlachen bij zoveel kabaal. Hij waagde het erop bij de boer binnen te stappen voor een koffietje. Wat een hartelijke mensen, hoe vriendelijk waren die twee! In een oogwenk werd hij bediend en zette de boerin zich tegenover hem. Hij moest zijn heel verhaal vertellen, zijn reis, waarom hij reisde, of hij kinderen had, alles moest ze weten. Leandro vond het zalig bij hen, zo'n positieve, lieve,

gezellige mensen! Rijk waren ze niet, wel supertevreden met hun leven. De koebeesten op de boerderij, hun katten, hun Duitse herder, eenden en krielhennetjes op het erf, duiven op het dak. Het kijken alleen al naar die twee natuurmensen met rooie wangen vond hij een voorrecht en dan mocht hij ook nog mee aan tafel ontbijten met spek en eieren. Tevreden met hun tweetjes op een krakkemikkige boerderij. Meer hadden ze echt niet nodig! Bij het afscheid duwde de boerin hem snel nog een pakje boterhammen in zijn handen: 'Voor onderweg, het kan nooit kwaad!' Hij wilde bijna blijven.

De dag vloog voorbij. Een kapelletje met een bank lonkte uitnodigend en precies op het juiste moment. Luisterend naar de natuur verorberde hij zijn boterhammetjes met spek en in zijn thermosfles was nog warme koffie.

De lucht zat vol met onweer. In de verte rommelde het al. Hopelijk trok het voorbij. Zou zijn pa nu dat onweer langs hem door kunnen loodsen? Was dat te veel gevraagd? Als je iets vroeg aan de goden, aan je overleden familie, zouden ze je helpen? In bittere ernst vroeg hij om een mooie, droge avond indien mogelijk.

Het leek of alle merels op de wereld aan het fluiten waren. Ze zaten op vorsten, in kruinen en gaven van jetje. Veel mensen stonden buiten en keuvelden met hun burens, steeds spiedend naar het onweer. Ze groetten beleefd bij zijn passage. Zelf groette hij altijd iedereen. Toch tenminste zo dikwijls mogelijk. In het buitenland, en zeker in de armere landen, leken de mensen vriendelijker dan bij hem thuis. Een goedendag of een knikje was er vanzelfsprekend. In zijn omgeving hielden vooral de oudere, de armere mensen deze beleefdheidsvorm nog graag aan. Eens er dikke wagens geparkeerd stonden, waren ze precies minder vriendelijk. De

mensen van vroeger waren aan het uitsterven. De hartelijkheid was grotendeels verdwenen. Ieder leefde precies op zijn eiland. De geburen kenden elkaar nog nauwelijks. De stadsmentaliteit floreerde meer en meer. Was dit beter? Kunnen mensen zonder burens? Telde alleen nog hun eigen familie of vriendenkring? De hem omringende wereld voelde soms hard aan. Ze reden zo snel met hun auto's, zo agressief. Stress heerste in alle lagen. Waar was de altijd goedgemutste buur gebleven met zijn dagelijkse, speelse opmerkingen? Was dat ondertussen een zageman geworden? Ze lachten nog gemaakt naar hem, uit beleefdheid, maar vonden zijn grapjes eerder vervelend, al waren ze goedbedoeld. Ze waren waarschijnlijk vergeten dat die gebuur destijds bij nood direct hulp had aangeboden. Toen ze nog kind waren en hun knieën schaafden in valpartijen met de fiets, was die buur er nochtans als eerste bij om hen overeind te helpen en om het stuur van hun fietsje terug recht te zetten: 'Kom maar manneke, het doet pijn hé, eventjes wachten en de pijn zal wel minderen.' Dat was ondertussen al lang geleden en vergeten. De tijd was aan hen voorbijgevlogen. Het leven leefde hén. Geen tijd meer voor een praatje: snel naar binnen, want die ouwe zeur wilde misschien iets tegen me zeggen en ik heb honger. Ik doe maar alsof ik hem niet zie.

Zover is de moderne mens geraakt. Ieder woont in zijn huis, goed afgeschermd met een hek en hoge heg. Geen tijd voor iemand of iets. Snel naar de supermarkt. Snel naar de apotheek. Snel naar het werk. Snel naar school. Veel te veel auto's op de weg. Altijd stress wegens dreigend te laat. In het weekend snel naar een pretpark of snel naar een veel te dure 'onthaastings-tweedaagse' honderd kilometer zuidwaarts in een afgelegen bos.

Was hij nu te negatief? Was dit niet gewoon de moderne tijd, de toekomst? Alle mensen hebben immers hun problemen en weten het niet zo goed meer. Hoe kon hij die bange mensen helpen in deze onzekere tijden? Zijn eigen gedrag aanpassen en zo een voorbeeld geven? Was dat nodig? Zaten anderen daarop te wachten, nee toch. Moet hij sowieso de goede buur zijn? Moet hij altijd lachen? Die arme, opgejaagde mensen zijn zo gestrest, maar zijn ook verantwoordelijk voor hun eigen leven, toch? Hij moet niet de hele wereld opbeuren hé! Wat is zijn houding tegenover die losgeslagen maatschappij? Moet hij gewoon meelopen en ook onverschillig worden? Moet hij compassie hebben?

De mens wordt aanzien als intelligent, hij heeft zoveel verworven. Dikwijls te veel. Onze leefomgeving hebben we zodoende sterk aangetast en onze kinderen hebben niet meer dezelfde schone omgeving die wij ooit hadden. En we blijven hier maar mee doorgaan. Dikwijls raken we in de war omdat onze tegenstrijdige natuur niet akkoord gaat met wat ons echt gelukkig maakt, wat goed voor ons is. We zien het wel, maar kunnen zo moeilijk stoppen met vervuilen. Alhoewel we allemaal een aangeboren, liefdevolle, menselijke aard hebben, ogenschijnlijk alleen gereserveerd voor goede vrienden of familie, zijn we van inborst in het goede verankerd. Echt slechte mensen bestaan niet, alleen minder goeie. In ieder zit een hartelijkheid, al was het maar voor eigen familie, ras of kleur. Daarenboven hebben we de mogelijkheid om ons hierin te verbeteren. Dit voor ieders of tenminste ons eigen welzijn. De wereld is op de meeste plaatsen ruim in orde met vele liefdevolle en goede mensen, die hun naaste alle vriendelijkheid en medeleven toewensen. Alleen vinden we dat niet snel terug in de media. De goednieuwskrant is veel te

dun. Overal op deze planeet zijn op dit eigenste ogenblik miljoenen mensen zich aan het inzetten om van deze wereld een betere plaats te maken. Van het vechten voor betere leefomstandigheden van dieren, tot een clochard een euro geven om een fles drank te kunnen kopen. Zo slecht zijn we niet. Het tegendeel is zelfs waar. We zijn heel vriendelijk en goed voor elkaar. Nogmaals, niet genoeg getoond in de media. In Azië leven duizenden, miljoenen goeroes en geestelijken die hun hele leven de Boeddha willen navolgen in doen en laten. Zij weten perfect dat men die vriendelijkheid en goedheid kan aanleren en tot gewoonte maken. De toekomst ziet er goed uit omdat we die kunnen beïnvloeden met ons gedrag. Onze gedachten zijn onze eerste stappen in een betere wereld. Vriendelijkheid, compassie zetten zich verder in de wereld, indien we ons goed realiseren dat onze gedachten bewaarheid worden. Je oogst wat je zaait. De toekomst is beïnvloedbaar. Zowel positief als negatief. Maar er zijn veel meer goede, vriendelijke mensen, verpleegsters en dokters, die hun leven voor ons op het spel zetten, dan harde, egoïstische politici of gewetenloze zakenmensen, die geen enkele binding hebben met onze aarde en haar bewoners. De wereld blijft draaien dankzij de liefdevolle mensen. Hopelijk vinden we die soort ook snel terug in de hogere kringen. Oplossingen liggen voor de hand maar bleken onhaalbaar wegens al te ijverig eigenbelang. Toch mogen de hartelijke mensen nu niet versmachten. Geluk en liefde planten zich sneller voort dan haat en nijd. Een goede manier om de tijden te veranderen in liefde en geluk is het aanleren van de geest om naar binnen te keren. Dit is een gegeven van de natuur. Dit is een godsgeschenk. Iedereen kan het en heeft het. In ons binnenste zit een ongekende kracht aan vriendelijkheid en mededogen.

Een volledig ontwaakte geest verzet bergen. Op die manier komen op een dag misvormde geesten tot inkeer. Het steekt aan en het heelt. Daarom alleen al heeft de zieke, Westerse mens dit nodig. Het krachtigste geneesmiddel in de wereld is mediteren. De wereld gaat dit langzaam ontdekken en toepassen. De aarde wordt op die manier een plaats van waarachtige vrede en harmonie. Deze dingen zitten er aan te komen. In ieder mens zitten ongekende krachten. We zijn kinderen van God, godenkinderen, en beschikken alzo over scheppende krachten. We zijn Zijn vingers. De mens kan dingen veranderen in zijn voordeel. Eerst de gedachte, dan het woord; het zijn bijzonder krachtige hefbomen. De daden vloeien als vanzelf hieruit voort. Denken, erover spreken en nadien doen, de kosmos in werking als scheppende mens.